Recensie: Les Misérables The Arena Spectacular ***1/2

Ziggo Dome Amsterdam
zaterdag 15 februari 2025

foto © Danny Kaan

Recensie:
Miz rocks. Het is nu officieel de langst lopende musical wereldwijd, goed voor meer dan 130 miljoen toeschouwers. In oktober dit jaar viert de Londense productie haar 40ste verjaardag in het Sondheim Theatre trouwens. Toen dat in 2019 gerenoveerd werd, vond Les Misérables The Staged Concert plaats in het naburige Gielgud Theatre, waar nu nog minstens tot het voorjaar van 2026 Oliver the musical te zien is. Hoewel Miz rocks, lijkt de producent er steeds vaker voor te kiezen om de poprichting uit te gaan, en lijken er wat ons betreft toch stilaan limieten wat dat betreft op te duiken, ook om steeds jongere mensen te casten. In de Ziggo Dome liet het internationale publiek het echter niet aan zijn hart komen. Een volledige staande ovatie kreeg cast en crew dan ook achteraf.

Uit de originele cast van Les Misérables The Staged Concert is enkel Matt Lucas als Monsieur Thénardier behouden. Het moet gezegd, 6 jaar geleden vonden we hem al top, maar wat ie nu doet is zelfs nog straffer. Zowel op komisch vlak wanneer ie onder andere tegen zijn tegenspeelster Linzi Hateley zegt dat ze als een zeemeeuw klinkt, de visuele humor met zijn pruik wanneer zijn personage ontmaskerd wordt dat ie helemaal geen baron is op het huwelijk van Cosette en Marius, en wanneer ie stelt dat ie zelf even een queer was, weet ie ons moeiteloos te charmeren. Maar bovenal: wat ie vocaal laat horen, toont aan dat ie enorm gegroeid is als zanger. Dat verdient alle lof!
Les Misérables The Arena Spectacular, wiens geluidsmix van Mick Potter ronduit exquis is, zo hoor je aan het begin van een nummer de harp bijvoorbeeld solo een stem begeleiden wat aantoont dat er veel details te horen zijn in het live orkest dat onder leiding staat van Brian Eads, biedt de toeschouwer een gemengd beeld. Je hebt artiesten die zich bijzonder goed inleven in hun rol en die doorleefd neerzetten, anderen houden het bij de songs als een popartiest brengen zodat (bijna) alle emotie eruit gezogen wordt en songs behoorlijk vlak aanvoelen, terwijl anderen een é point performance afleveren maar soms er los over gaan qua pathos dat ook in dat geval een nummer ons niets doet.
Bradley Jaden die we nochtans als Javert aan het werk zagen in het Sondheim Theatre in de nieuwe productie van Les Misérables (die zonder draaischijf, die wordt nu gebruikt bij Oliver the musical, maar met ledscherm om scènewissels te versnellen en de show aan tempo te doen winnen) en in Les Misérables The Staged Concert de rol van Enjolras zong, zet een weergaloze versie van 'Stars' neer in het eerste deel, maar zijn 'Javert's Soliloquy' wanneer die uit het leven stapt, gaat er gewoon over.
Daar waar in 1998 Chadia Cambie als Eponine ons in haar Vlaamse versie van 'On my own' moeiteloos

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

kippenvel bezorgde, en sindsdien haar personage sterker onder onze huid ging in elke versie die we daarna van Les Misérables zagen dan die van Fantine, bleek Aviva Tulley in die rol in de Ziggo Dome tijdens Les Misérables The Arena Spectacular te kinds klinken. Als Dorothy in The Wizard of Oz in het Gillian Lynne Theatre in Londen vonden we ze vorig jaar beter gecast. Té poppy en glad, klinkt James D. Gish trouwens ook als Enjolras.

Milan van Waardenburg herneemt zijn rol als Jean Valjean nadat ie vorig seizoen in Nederland tourde met de Nederlandse voorstelling van Les Misérables, die ook even Antwerpen en Gent aandeed, met toen 4 Vlaamse musicalartiesten in de Vlaamse run.

Milan heeft de rol ook in Londen mogen spelen en zet een puike vocale prestatie neer in Les Misérables The Arena Spectacular. Alleen, wanneer ie door de camera's in close up in beeld genomen wordt, vinden we hem met zijn 31 lentes in zijn gezicht te jong om iemand neer te zetten die 19 jaar hard labeur heeft ondergaan als slaaf omdat ie ocharme een brood gestolen had.

Zeker, we zullen altijd voorstander zijn dat jonge mensen kansen gegeven worden door de sector om zich te bewijzen. Maar niet als dat ten koste gaat van de geloofwaardigheid van het verhaal en een bepaald personage. Als je Milans leeftijd samen legt met die van Jean Valjean zou dat betekenen dat het hoofdpersonage op zijn twaalfde al een slaaf werd…

Het is dan ook niet verwonderlijk dat Milan de schaamte, het trauma van zijn personage te weinig uitstraalt wanneer ie zijn personage neerzet. Zijn 'Bring him home' is weliswaar vocaal dik in orde, maar mocht wat ons betreft veel doorleefder. Ook op Jac Yarrows prestatie valt weinig af te dingen op vocaal vlak, maar ook hij kruipt niet onder onze huid. Het voelt allemaal wat te gepolijst aan.

Een eerste uitschieter, naast de kinderen in deze productie: Leo Humphreys als Gavroche en Maisie Mac Mahon als de kleine Cosette die moeiteloos het publiek weten in te pakken, is onmiskenbaar Beatrice Penny-Touré als Cosette. Het is de eerste keer dat we een Cosette van kleur aan het werk zien, en dat was zeker welkom vermits het al enkele jaren wat stereotyperend aanvoelde dat Eponine door iemand van kleur gespeeld wordt. Ook het rijkeluismeisje kan dus iemand van kleur zijn, en hoeft dus niet langer zoals vaak het geval was blond en wit te zijn, en het hoeft dus ook heus niet altijd alleen maar die arme te zijn die naast het amoureuze net vist.

Misplaatst chauvinisme is er zeker niet in het spel wanneer we stellen dat Hans Peter Janssens in de rol van de Bisschop van Digne excelleert in het eerste bedrijf. Alleen al om hem die rol te zien neerzetten in Les Misérables The Arena Spectacular, wilden we voor geen geld van de wereld deze voorstelling missen in de Ziggo Dome.

Het is namelijk niets meer of niets minder dan musicalgeschiedenis dat ie hier schrijft, door zijn eigen Colm Wilkinson-moment te beleven. In de film Les Miserables (2012) speelt Wilkinson namelijk de bisschop van Digne terwijl ie op de West End en Broadway tot het selecte kransje behoort van acteurs die het vaakst de rol van Jean Valjean hebben neergezet. Wilkinson tekende 13 jaar geleden dus voor een full-circle moment, door de rol van bisschop te spelen. Dat is een emotioneel geladen scène, omdat het personage dat de acteur neerzet zijn zilveren kandelaars aan Jean Valjean geeft, zodat ie een nieuw leven kan beginnen tijdens Soliloquy. Hij koopt daarmee zijn ziel voor God.

Nadat ie eerder in 1998 de rol van Jean Valjean neerzette in de Stadsschouwburg in Antwerpen, werd Hans Peter Janssens de eerste Belg die de rol mocht spelen in Londen wat ie deed in het Palace Theatre in Londen tussen 2000 en 2003, waar nu Harry Potter and the cursed child te zien is. Daarna, zette ie de rol van Javert neer in het Queen's Theatre (nu omgedoopt tot Sondheim Theatre) tussen 2006 en 2007 en daarna nog eens tussen 2009 en 2010.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Het lijstje musicalacteurs dat beide rollen mocht spelen in Londen is trouwens ook al beperkt. En nu met de rol van bisschop erbij, leverde dat voor de doorwinterde musicalliefhebber in ons een bijzonder emotionele catharsis op. Elke vezel in ons lijf voelde aan dat we getuige mochten zijn van een groots musicalmoment. Hoe klein de rol van de bisschop van Digne ook mag zijn, ze heeft een gigantische impact. Vocaal klinkt Janssens zoals steeds beheerst, en hoewel ie maar enkele lijnen te zingen heeft, staat ie er vanaf de eerste seconde tot de laatste. Je gelooft 'm in geen tijd wanneer ie de rol neerzet. En dat terwijl ie eerder in Dracula en Sondheims Sweeney Todd aantoonde ook minder katholieke rollen, erg geloofwaardig neer te kunnen zetten.

Maar dé allergrootste ster van Les Misérables The Arena Spectacular is wat ons betreft Katie Hall als Fantine. 'Out of this world', noemt een collega van haar wat zij hier neerzet, en dat klopt helemaal. Heerlijk is haar stemtimbre, met die warme zachte gloed in de diepte die ze weet te combineren met feilloze hoge noten. Met bijzonder veel emotie zien we haar personage een boog maken en in de miserie belanden wat uiteindelijk haar vroege dood zal inluiden. In 'At the end of the day', klinkt ze radeloos wanneer ze als een slechte vrouw geframet wordt door haar collega's op het werk, wat haar ontslag inluidt en uiteindelijk de zwanenzang van haar personage. 'I dreamed a dream' hebben we al zo vaak live gehoord, maar deze live versie ging in tegenstelling tot vele andere recht naar ons hart. Kippenvel. In die zin dus dat voor het eerst deze song steviger binnenkwam dan 'On my own' terwijl het doorgaans andersom is bij ons. Met 'Come to me' in het eerste deel, wat in het tweede herhaald wordt wanneer Jean Valjean sterft, laat Katie Hall een verpletterende indruk na die nog lang blijft nazinderen.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.